

Empty nest-syndromet

Jag hörde en dokumentär på radion om föräldrar som har separationsångest från sina vuxna barn och inte står ut med att de har blivit stora och flyttar hemifrån. Något slags empty nest-syndrom. En mamma berättade att det kändes som att livet höll på att ta slut när barnen inte längre bodde hemma och behövde henne. Allt var tomt. Både huset och själen.

Jag befinner mig i en motsatt situation. Min son är vuxen med god marginal. Han har mot alla odds fått en lägenhet. Han har, i motsatts till många andra, beslut om assistans. Men han vill verkligen inte lämna boet. Han har ett väldigt stort behov av stöd från oss i familjen, av trygghet och närhet. Han bor hemma hos oss föräldrar tre, fyra nätter varje vecka. Dels för att han vill och dels för att det är som det är med att lyckas hitta assistenter som fungerar för nattjobb.

MIN ANDRA unge har jag puttats ur boet för länge sedan. Jag hade aldrig någon empty nest-dipp när hon flaxade iväg på egna vingar. Det kändes helt rätt. Våra föräldrainstinkter finns inte bara där när barnen är små och skyddslösa och behöver oss 24/7. De fortsätter hela livet och när det är dags för ungen att klara sig själv är vår instinkt att hjälpa hen på vägen. Visa hur man flyger och vid behov ge en lite knuff över boets kant.

ILLUSTRATION: ERIK DOMELLÖF

Tyvärr är det som vanligt inget som är vanligt i funkisvärlden. Att flytta till eget boende som ung med en funktionsnedsättning är som att bestiga Mount Everest. Jag har många fellow funkisföräldrar som har försökt år efter år att hjälpa sina vuxna barn att hitta en lägenhet. De puttar och puttar för att få iväg ungen över boets kant men det går inte. Samhället har byggt

” För mig är utmaningen inte att stå ut med att mina ungar lämnar boet. Det är tvärtom att stå ut med tanken att en av dem aldrig kommer att göra det.

en hög mur runt boet. De får nej, nej och nej igen. Det finns inga lägenheter. Det finns ingen förtur. Det enda som kanske finns är gruppboende, men det tackar de flesta nej till. Har man levt med assistans är det omöjligt att ge upp sin frihet. Återstår att köpa en stor och anpassad lägenhet vilket är omöjligt för de allra flesta.

HAR MAN lyckats få en bostad, trots allt, ska man tacka sin lyckliga stjärna. Men när assistansen inte fungerar måste mamma och pappa rycka ut. När det vuxna barnet inte svävar från boet på egna

vingar utan kraschlandar på marken måste föräldrarna hämta hem hen igen, för kärleken till barnet, hur gammal hen än är, försvinner aldrig. Boet blir aldrig tomt. Ibland är, den nu mycket stora, ungen ute på en liten tur på egen hand med en assistent, men som mamma och pappa vet man att det bara är tillfälligt.

FÖR MIG ÄR utmaningen inte att stå ut med att mina ungar lämnar boet. Det är tvärtom att stå ut med tanken att en av dem aldrig kommer att göra det. Och i bakhuvudet mal den ständiga oron över vad som händer när jag inte längre finns här för att ta emot honom när han behöver mig. När det är jag som inte är kvar i boet. ●

Maria Ennefors